

DRUHÉ LÍBÁNKY

AL
press

edice
KIOKAN

James
Patterson

edice
KLOKAN

DRUHE' LIBÁNKY

*James
Patterson*

& Howard Roughan

AL
press

edice
KIOKAN

Copyright © 2013 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SECOND HONEYMOON
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Miroslav Kozák
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-290-2 (pdf)

*Mým úžasným rodičům
Johnu a Harriet Roughanovým.*

H. R.

Prolog

RÁNY UPROSTŘED NOCI

JEDNA

Ten chlapec bude jednoho dne slavný po celém světě, ale zatím si to vůbec neuměl představit. Jaké malé dítě dokáže předvídat budoucnost nebo ji chápat? Sedmiletý Ned Sinclair sáhl do tmy a jeho ruka naslepo nahmatala zeď, když vycházel z ložnice. Neodvážil se rozsvítit světlo v chodbě. Neodvážil se vydat sebemenší zvuk. *Ani pípnutí. Ještě ne.*

Ned šel pomalu po špičkách dlouhou úzkou chodbou a chlad dřevěné podlahy uprostřed zimy v Albany mu pronikal pyžamovou kombinézou se Supermanem, ve které byl navlečený od špiček prstů u nohou po krk. Třásl se, promrzlý tak, že mu div necvakaly zuby.

Jak Ned pátral po zábradlí na vrcholu schodiště, mávala jeho paže dopředu a dozadu jako jemná větve zmítaná větrem. Necítil nic... pořád nic... pak – *ano, tady to bylo* – ten hladký oblouk lakovaného borového dřeva pod prsty.

Celou cestu až do přízemí svíral zábradlí prsty s bílými klouby, jak sestupoval jeden tichý krok za druhým.

Dříve téhož dne Ned skoro zapomněl, jak moc se bojí noci. Jeho velká sestra Nora ho vzala do města do kina na druhý díl znovu uvedené série *Zpátky do budoucnosti*. Před čtyřmi lety byl ještě moc malý na to, aby viděl první díl.

Jak seděl v temném sále s velkým kbelíkem popcornu na klíně a kelímkem RC coly, byl Ned filmem naprosto a úžasně fascinovaný, hlavně DeLoreanovým autem.

Kdybych tak uměl cestovat časem, přál si později. Tady už být nechci. Nelíbí se mi to tu.

Odcestoval by kamkoli, jen aby byl pryč z jejich domu – a od toho hrozného strašidla, které ho děsilo pozdě v noci. On a Nora by unikli a žili šťastně až do smrti. V novém městě. V novém domě. A v zahradě jejich nového domu by kvetly jenom žluté lilie, Nořiny oblíbené.

Tolik svoji sestru miloval. Kdykoli si ostatní děti v jejich čtvrti dělaly legraci z jeho koktání – *Ne-Ne-Ne-Ned* –, Nora se ho pokaždé zastala. Dokonce se za něho prala. Nora byla drsná jako kdejaký kluk. Takovou sestru by si snad jeden mohl i vzít.

Ale prozatím trčel v tomhle domě. Jako vězeň. V pasti. Každou hroznou noc byl vzhůru, čekal na ten zvuk a modlil se, aby se nikdy neozval. Ale on pokaždé zazněl.

Pokaždé, pokaždé, pokaždé.

Strašidlo.

DVĚ

Pod schodištěm zahrnul Ned doprava a jeho ruce ho stále vedly tmou, když procházel jídelnou a pracovním pokrytým huňatým kobercem, až zastavil u dveří otcovy knihovny, do které nesměl nikdy vstoupit.

Strnul, když to v ústředním topení zabublalo a pak několikrát cvaklo, jako by na něj někdo silně zabušil kladivem. Následoval zvuk vody valící se starým rezatým potrubím. Ale nic víc. Neozvaly se žádné další kroky, žádné hlasy v domě. Jen jeho srdce divoce bušilo v hrudi.

Vrať se do postele. Teď nemůžeš se strašidlem bojovat. Možná až budeš starší. Prosím, prosím, prosím, vrať se do postele.

Jenže Ned už nechtěl ten hlas ve své hlavě poslouchat. Teď k němu promlouval jiný hlas, mnohem silnější. Odvážný. Neohrožený. Pobízel ho, aby šel dál. *Neboj se! Nebuď srab!*

Ned vstoupil do knihovny. U okna stál mahagonový psací stůl. Ozařovalo ho slabé světlo z malých elektrických hodin, těch, na kterých se překlápějí číslice jako na staré výsledkové tabuli.

Stůl byl velký, na tu místnost až příliš. Na levé straně měl tři velké zásuvky.

Jediná zásuvka, na které záleželo, byla však ta spodní. Byla pokaždé zamčená.

Ned natáhl obě ruce přes stůl a sevřel starý hrnek používaný jako stojánek na tužky, pera, zmizíky a sponky na

papír. Zhluboka se nadechl, skoro jako by počítal do tří, a hrnek zvedl.

Byl tam. Klíč. Stejně, jako ho našel už před týdny. Protože zvědavý sedmiletý kluk dokáže najít skoro cokoli, zvlášť to, co najít nemá.

Ned klíč zvedl, sevřel ho mezi palcem a ukazováčkem a pak ho zasunul do zámku spodní zásuvky.

Lehce jím otočil, dokud neuslyšel ten zvuk. *Cvak!*

Pak velice opatrně, pomalu, tak, aby neudělal hluk, vytáhl zásuvku.

A vyndal pistoli.

TŘI

Olivia Sinclairová se posadila na posteli tak prudce, až se jí zatočila hlava. Nejdřív ji napadlo, že se zapnulo topení, že je to ten rachot v potrubí, který pokaždé téměř otrásl domem.

A proto si dávala před spaním do uší voskové zátky, aby ji ten hluk nebudil. A zátky do uší také pokaždé fungovaly. Nepamatovala si, kdy se naposledy vzbudila uprostřed noci.

Až do teď.

*Jestli ten hluk nezpůsobilo topení a trubky, co to bylo?
Něco to být muselo.*

Olivia se obrátila nalevo, aby se podívala na čas. Budík na nočním stolku ukazoval 12.20.

Otočila se napravo a uviděla, že je polštář vedle ní prázdný. Byla sama.

Olivia si z uší vytáhla zátky, spustila nohy z postele a bosými chodidly nahmatala trepky. Jakmile rozsvítila světlo, trhl jí další zvuk. Tentokrát ho okamžitě poznala. Byl to strašný křik, příšerný.

Nora!

Olivia vyrazila z ložnice a pádila dlouhou úzkou chodbou k pokoji své dcery, kde se svítilo.

Když zahrula do dveří, udělalo se jí zle od žaludku.

Všude byla krev. Na podlaze. Na posteli. Nacákaná na růžově natřených stěnách mezi plakáty Debbie Gibsonové a Duran Duran.

Olivia těkala pohledem po zbytku pokoje. Zadržela dech. Ve vzduchu stále visel štiplavý pach střelného prachu. V jednom krátkém a děsivém okamžiku jí došlo, co se stalo.

A co se dělo už víc než rok.

Ach bože! Moje dcera! Moje sladká a nevinná dcera!

Nora seděla schoulená do těsného klubíčka na pelesti své postele. Pažemi si pevně objímala kolena. Byla nahá. Plakala. Dívala se na svého bratra.

Na druhé straně stál Ned, bílý jako sníh venku, strnule jako socha ve svém supermanském pyžamu. Nedokázal ani mrknout.

Olivia také na vteřinu strnula. V následující vteřině však jako by si náhle vzpomněla, kdo je. Tohle byly její děti.

Byla jejich matka.

Olivia doběhla k Nedovi, klekla si a pevně ho objala kolem hrudi. Začal něco mumlat, opakoval to znovu a znovu a znovu. „Strašidlo,“ znělo to.

„Pššt,“ pošeptala mu Olivia do ucha. „Všechno je v pořádku. Všechno je v pořádku, miláčku.“

Pak mu velice opatrně vzala z ruky pistoli.

Pomaloučku došla ke dveřím a ještě jednou se ohlédla zpátky do pokoje. Na svou dceru. Syna.

A „bubák“ ležel mrtvý na podlaze.

Okamžik nato zvedla v hale telefon. Dlouho tam stála a držela sluchátko. Pak vytočila číslo.

„Jmenuju se Olivia Sinclairová,“ řekla operátorce na lince 911. „Právě jsem zabila svého manžela.“

Knihá první

PODIVNÝ PŘÍPAD
O'HAROVÝCH

Kapitola 1

Ethan Breslow se nemohl přestat usmívat, když sáhl po láhvi šampaňského Perrier-Jouët, chladící se v kbelíku s ledem vedle postele. Nikdy v životě nebyl šťastnější. Ani nevěřil, že být tak šťastný je vůbec možné.

„Jaký je světový rekord v nahotě na svatební cestě?“ zeptal se v žertu z postele, kde jeho svalnatou, metr osmdesát sedm vysokou postavu stěží zakrývala deka.

„Nevím jistě. Tohle jsou moje první líbánky,“ řekla jeho nevěsta Abigail, opřená o polštář vedle něho. Stále popadala dech po jejich dosud nejsmělejším milování. „Ale jestli to tak půjde dál,“ dodala, „máme rekord v kapse.“

Oba se zasmáli, zatímco Ethan dolil šampaňské. Podal Abigail její skleničku a pohlédl do jejích měkkých modrých očí. Byla tak krásná a – co na tom, že je to klišé – uvnitř byla ještě krásnější než navenek. Nikdy nepotkal nikoho tak laskavého a soucitného. Jedním prostým slovem ho učinila nejšťastnějším člověkem na planetě. *Berete si tohoto muže za svého právoplatného manžela?*

Ano.

Ethan zvedl svou sklenku k přípitku a bublinky odrazily paprsek karibského slunce, které proniklo závěsy. „Na Abby, nejúžasnější holku na světě,“ řekl.

„Ty taky nejsi nejhorší. I když mi říkáš holka.“

Přitukli si a mlčky si vychutnávali všechno v jejich bungalovu na pláži v Governor's Clubu v Turks a Caicos. Bylo to všechno tak dokonalé – to sladké aroma divokých bavlníků

visící ve vzduchu pod nebesy jejich široké postele i jemný ostrovní vánek přicházející otevřeným francouzským oknem vedoucím na patio.

Doma na jiném ostrově – Manhattanu – zatím bulvární plátky prolévaly nesčetné sudy inkoustu na reportáže o jejich vztahu. Ethan Breslow, potomek Breslowova investičního impéria, dříve nechvalně proslulý svými eskapádami na večírcích, konečně dospěl díky praktické pediatričce jménem Abigail Michaelsová.

Než se s ní seznámil, byl Ethan pověstný sukničkář. Ženy. Drogy. Neúspěšné pokusy o vlastní kariéru. Zkusil otevřít noční klub v SoHo, rozjet časopis o víně, natočit dokumentární film o Amy Winehouse. Ale nikdy do toho nedal srdce. Do ničeho. Hluboko ve svém nitru neměl ponětí, co chce udělat se svým životem. Byl ztracený.

Pak našel Abby.

Ráda se bavila a sama byla zábavná, ale také soustředěná. Její láska k dětem ho upřímně dojíkala, inspirovala ho. Ethan se polepšil, zapsal se na právnickou fakultu Kolumbijské univerzity a absolvoval ji. Po svém prvním týdnu práce pro Fond na ochranu dětí klekl před Abby na kolena a požádal ji o ruku.

Teď byli tady jako novomanželé a snažili se o vlastní děti. *Opravdu* snažili. Už si z toho začali dělat legraci. Od Johna a Yoko nestrávil žádný pár tolik času společně v posteli.

Ethan polkl zbytek šampaňského. „Tak co myslíš?“ zeptal se. „Nesundáme pro změnu ze dveří ceduli NERUŠIT a nepůjdeme se projít po pláži? A třeba si dát něco k večeři?“

Abby se k němu přitulila ještě blíže a její dlouhé kaštanové vlasy mu zahalily hrud. „Mohli bychom zůstat tady a znovu si objednat pokojovou službu,“ navrhla. „*Pak* třeba dostaneme zase chuť.“

To Ethana přivedlo na zajímavý nápad.

„Pojď se mnou,“ řekl a vyklouzl z postele s nebesy.
„Kam jdeme?“ zeptala se Abigail. Zvědavě se usmívala.
Ethan popadl kbelík na led a sevřel ho pod paží.
„Uvidíš,“ řekl.

Kapitola 2

Abby nejdřív nevěděla, co si o tom má myslet. Jak stála nahá s Ethanem v koupelně, opřela si ruku v bok, jako by říkala: *Děláš si legraci, co? Sex v sauně?*

Ethan věděl, jak na ni.

„Představ si to jako jednu ze svých hodin hot jógy,“ řekl. „Jenom lepší.“

To ji v podstatě přesvědčilo. Abby své lekce hot jógy na Manhattanu milovala. Po dlouhém dni v práci nebylo nic lepšího.

Snad kromě tohoto. Ano, to vypadalo slibně. Bylo to něco, čemu se budou smát celá léta, skutečná vzpomínka na líbánky. Nebo přinejmenším úžasný způsob, jak spálit kalorie!

„Až po tobě, miláčku,“ řekl Ethan a komicky galantním gestem otevřel dveře sauny. Governor's Club byl proslulý svými přepychovými koupelnami vybavenými mramorovými sprchami se šesti hlavicemi a japonskými vanami.

Ethan rychle položil ručník na lavici u zadní stěny. Zatímco si Abby lehla, dal termostat naplno a šplchl sběračkou trochu vody na lávové kameny v koutě. Saunu naplnila pára.

Klekl si na cedrovou podlahu před Abby a sáhl do kbelíku. Trocha přehřevy nemohla uškodit.

Dal si kostku ledu mezi rty, sklonil se nad ní a začal jí pomalu přejíždět ústy po celé délce těla. Kostka se jen lehce dotýkala její pokožky od oblouku jejího krku přes křivky řader až k prstům na nohou, které se teď kroutily rozkoší.

„To je... *úžasně*,“ zašeptala Abby se zavřenýma očima.

Už cítila celou sílu horka v sauně, pot prýšticí z pórů. Bylo to vzrušující. Cítila, že je zase mokrá.

„Chci tě v sobě,“ řekla.

Ale když Abigail otevřela oči, náhle se vymrštila z lavice. Šokovaně zírala přes Ethanovo rameno.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Někdo tam je! Ethane, právě jsem někoho viděla.“

Ethan se obrátil a pohlédl na dveře a jejich malé skleněné okénko, sotva větší než podšálek. Neviděl nic – a nikoho.

„Jsi si jistá?“ zeptal se.

Abby přikývla. „Jsem,“ řekla. „Někdo prošel kolem. *Vím to jistě.*“

„Byl to muž, nebo žena?“

„To jsem nepoznala.“

„Nejspíš to byla jen pokojská,“ namítl Ethan.

„Ale pořád máme na dveřích nápis NERUŠIT.“

„Určitě nejdřív zaklepala a my jsme ji neslyšeli.“ Usmál se. „Tu cedulku tam máme pověšenou už tak dlouho, že je nejspíš napadlo, jestli jsme ještě vůbec naživu.“

Abby se trochu uklidnila. Ethan měl nejspíš pravdu. Ale stejně. „Nemůžeš se jít podívat?“ zeptala se ho.

„Jasně.“ Pro zasmání zvedl kbelík na led a dal si ho před rozkrok. „Jak vypadám?“

„Legračně,“ řekla Abigail a usmála se. Podala mu ručník z lavice.

„Za vteřinku jsem zpátky,“ řekl a obtočil si ručník kolem pasu.

Vzal za kliku dveří a zatáhl k sobě. Nic se nestalo.

„Zasekly se. Abby, nejdou otevřít.“

Kapitola 3

„Jak to myslíš, že ty dveře nejdou otevřít?“

Ve zlomku vteřiny úsměv z Abbyiny tváře zmizel.

Ethan zatáhl za kliku silněji, ale dveře sauny se ani nehuly. „Jako kdyby bylo zamčeno,“ řekl. Jenže oba věděli, že dveře zámek nemají. „Musely se zaseknout.“

Přitiskl obličej na sklo malého okénka, aby lépe viděl.

„Vidíš někoho?“ zeptala se Abigail.

„Ne. Nikoho.“

Sevřel ruku v pěst, zabušil na dveře a křikl: „Hej, je tam venku někdo?“

Žádná odpověď. Ticho. Zneklidňující, strašidelné ticho.

„Tak pokojská, to určitě,“ utrousila Abby. Potom ji něco napadlo. „Co když nás někdo okradl a zamkl nás tady?“

„Možná,“ připustil Ethan. Nedalo se to vyloučit. Samozřejmě jako synovi milionáře mu dělalo mnohem menší starosti být okradený než být zamčený v sauně.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Abby. Začínala se bát. Poznala jí to na očích a to vylekalo i jeho.

„Nejdřív ze všeho vypneme topení,“ řekl a otřel si pot z čela. Stiskl tlačítko OFF na ovládacím panelu. Pak popadl sběračku položenou vedle lávových kamenů a ukázal ji Abby. „A tohle přijde na řadu teď.“

Ethan zaklínil dřevěné držadlo sběračky do škvíry mezi dveřmi a veřejemi a vši silou se o ni opřel, jako by to bylo páčidlo.

„Funguje to!“ řekl.

Dveře se pohnuly v pantech a pomalu se začaly otevírat. Když Ethan zabere o trochu víc, tak – *křup!*

Držadlo se zlomilo jako párátko a Ethan odlétl hlavou na zeď. Když se obrátil, Abby vyhrkla: „Ty krváčíš!“

Nad pravým okem měl šrám a na tvář mu stékal čůrek krve. Pak stružka. Jako doktorka viděla Abby krev prakticky v každé myslitelné podobě a vždycky si věděla rady. Ale tohle bylo jiné. Tady nebyla ve své nemocniční ordinaci, neměla tu gázové polštářky ani obvazy. Neměla nic. A byl to *Ethan*, kdo krvácel.

„Hej, to nic není,“ řekl, aby ji uklidnil. „Všechno bude v pořádku. Něco vymyslíme.“

Nepřesvědčil ji. To, co bylo žhavé a sexy, bylo teď už jen žhavé. Brutálně žhavé. S každým nádechem cítila, jak jí žár v sauně spaluje plíce zevnitř.

„Víš jistě, že je sauna vypnutá?“ zeptala se.

Ethan si tím vlastně vůbec jistý nebyl. Naopak, měl pocit, že v místnosti je čím dál větší horko. *Jak je to možné?*

Nestaral se o to. Jeho esem v rukávu byla ta trubka v koutě a nouzový uzavírací kohout.

Postavil se na lavici a otočil kličku kolmo k trubce. Následovalo hlasité syčení. A ještě hlasitější byl Abbyin úlevný povzdech.

Ne že by horko přestalo sálat, ve skutečnosti začal z ventilace na stropě foukat chladný vzduch.

„Tak,“ řekl Ethan. „S trochou štěstí jsme někde spustili poplach. Ale i kdyby ne, budeme v pořádku. Máme spoustu vody. Nakonec nás najdou.“

Sotva však ta slova vypustil z úst, nakrčili oba nos a začichali.

„Co to smrdí?“

„Já nevím,“ řekl Ethan. Ať to bylo cokoli, rozhodně to nebylo v pořádku.

Abby se rozkašlala jako první a ruce jí zoufale vylétly ke krku. Svíralo se jí hrdlo a nemohla dýchat.

Ethan se jí pokusil pomoci, ale okamžik nato už nemohl dýchat ani on.

Dělo se to tak rychle. Dívali se jeden na druhého, rudé oči plné slz, těla zkroucená v agonii. Horší už to být nemohlo.

Ale bylo.

Ethan a Abby padli na kolena a lapali po dechu, když tu uviděli, jak je malým okénkem ve dveřích sleduje pár očí.

„Pomoc!“ vypravil ze sebe Ethan a natáhl ruku ke dveřím.
„Prosím, pomoc!“

Ale oči se jen dál dívaly. Bez mrknutí a bez emocí. Ethanovi a Abby konečně došlo, co se děje. Byl to vrah. Vrah, který se díval, jak umírají.

Kapitola 4

Řekl jsem to už snad tisíckrát: *Věci nejsou takové, jaké se zdají být.*

Například ten pokoj, ve kterém jsem seděl. Při pohledu na ten elegantní nábytek, měkké perské koberce a obrazy v pozlacených rámech zdobící stěny by si jeden pomyslel, že právě vstoupil do nějakého sídla na předměstí zařízeného bytovým architektem.

Rozhodně ale ne do ordinace nějakého chlapíka v Lower East Side na Manhattanu.

A pak ten muž sedící proti mně.

Kdyby se ještě víc pohodově rozvalil na své židli, převrátila by se. Na sobě měl džíny, košili s krátkým rukávem a hnědé sandály. Ani za milion let bych neuhodl, že je to cvokař.

Ještě před týdnem jsem taky vypadal docela v pohodě. Nikdo by nepoznal, že jsem na nejlepší cestě zahodit celkem slibnou jedenáctiletou kariéru u FBI. Dobře jsem to tajil. Nebo jsem si to aspoň myslel.

Ale můj šéf Frank Welsh měl jiný názor. A to jsou slabá slova. Frank mi obrazně řečeno šlápl na krk a řval na mě svým drsným, prokouřeným hlasem, dokud jsem nevolal o pomoc. *Musíš zajít za cvokařem, Johne.*

Takže jsem souhlasil, že se setkám s tímhle velice uvolněným doktorem Adamem Klinem v jeho ordinaci maskované jako obývací pokoj. Specializoval se na léčbu lidí trpících „hlubokým emočním stresem vyvolaným osobní ztrátou nebo traumatem“.

Lidí jako já, John O'Hara.

Věděl jsem jistě jenom to, že pokud mi ten chlap nakonec nevystaví potvrzení, že jsem duševně zdravý, budu v FBI vyřízený. Kaput. Šlus. Sbohem a šáteček.

Ale to nebyl ten největší problém.

Skutečný problém byl v tom, *že mi to bylo u zadku.*

„Takže vy jste mozkoškrab, je to tak?“ řekl jsem a usadil se v křesle, jehož účelem zjevně bylo, abych zapomněl, že jsem „na pohovce“.

Doktor Kline s mírným úsměvem přikývl, jako by čekal, že ze mě vypadne právě něco takového. „A co jsem slyšel, vy jste agent Časovaná bomba,“ opáčil. „Můžeme začít?“

Kapitola 5

Ten chlap rozhodně nemarnil čas.

„Jak je to dlouho, co vám zemřela žena, John?“ šel doktor Kline rovnou k věci.

Všiml jsem si, že na klíně neměl žádné pero ani blok. Nic si nezapisoval. Jenom poslouchal. Vlastně se mi ten přístup docela zamlouval.

„Zemřela před dvěma lety.“

„Jak se to stalo?“

Pohlédl jsem na něho trochu zmateně. „Vy jste si to nepřečetl v mé složce?“

„Přečetl jsem si všechno. Třikrát,“ odpověděl. „Ale chci to slyšet od vás.“

Část mého já chtěla vyskočit z křesla a sejmout toho chlapa pravým hákem za to, že chce, abych si znovu vybalil nejhorší den svého života. Ale druhá část – ta, která měla víc rozumu – chápala, že po mně nechce nic, co bych nedělal sám. Každý den. Nemohl jsem to nechat být.

Nemohl jsem nechat být *Susan*.

Susan a já jsme byli oba zvláštní agenti FBI, ačkoli když jsme se seznámili a vzali, pracoval jsem u newyorské policie jako důstojník v civilu. Agentem jsem se stal o několik let později a přidělili mě k úplně jiné sekci než Susan – k protiteroristické jednotce. Až na několik výjimek je to jediná možnost, kterou FBI manželským párům nabízejí.

Susan porodila dva krásné chlapečky a po nějakou dobu bylo všechno skvělé. Pak už to tak skvělé nebylo. Po osmi

letech jsme se rozvedli. Ušetřím vás výčtu důvodů, zvláště proto, že neexistoval ani jeden tak velký, aby nás rozdělil.

Ironií bylo, že nám to došlo, až když jsem pracoval na případu týkajícím se Černé vdovy, sériové vražedkyně, která mě málem otrávil. Susan a já jsme se usmířili a spolu s Johnem juniorem a Maxem jsme byli znovu rodina. Až do jednoho odpoledne zhruba před dvěma lety.

Odvprávěl jsem doktoru Klineovi, jak Susan jela domů ze supermarketu, když jiné auto nezastavilo na stopce a v osmdesátce narazilo do boku jejího vozu. Susan na místě zemřela, zatímco ten druhý řidič měl jenom škrábnutí. A navíc byl ten parchant v době nehody opilý.

Opilý *právník*, jak se ukázalo.

Tím, že odmítl dýchnout a raději si nechal vzít v nemocnici krev, získal několik hodin – dost času, aby mu alkohol v krvi klesl pod přípustnou mez. Byl obviněn ze zabití motorovým vozidlem a dostal trest ve spodní hranici sazby.

Byla to spravedlnost? To mi povězte vy. Mohl znovu vidět svoje děti, zatímco já jsem se musel s těmi svými posadit a vysvětlit jim, že už svou matku nikdy neuvidí.

Když jsem skončil, doktor Kline několik vteřin mlčel. Jeho tvář nic neprozrazovala. „Co kupovala?“ zeptal se nakonec.

„Pardon?“

„Co byla Susan v tom supermarketu koupit?“

„Slyšel jsem vás,“ řekl jsem. „Jenom nemůžu uvěřit, že je to to první, na co se ptáte po tom, co jsem vám vyprávěl. Proč je to důležité?“

„Neřekl jsem, že je.“

„Máslo,“ vyhrkl jsem. „Susan chtěla klukům upéct sušenky, ale neměla máslo. Ironie, co?“

„Jak to?“

„To je jedno.“

„Ne, pokračujte,“ vyzval mě doktor Kline. „Povězte mi to.“

„Byla agentka FBI, mohla mockrát umřít při práci,“ řekl jsem.

Pak jako by se ve mně zapnul nějaký přepínač. Nebo možná vypnul. Nedokázal jsem se ovládnout, ta slova ze mě prostě ve vzteku vylétla.

„Ale ne, nějaký ožralý kretén to do ní napálí, když jede domů z nákupu!“

Náhle mi došel dech, jako bych právě uběhl maraton. „Tak. Jste spokojený?“

Doktor Kline zavrtěl hlavou. „Ne, nejsem, Johne. Spíš mě to znepokojilo,“ řekl klidně. „Víte proč?“

Samozřejmě jsem to věděl. Proto mě v FBI suspendovali. Proto můj šéf Frank Walsh trval na tom, abych šel sem a nechal si vyšetřit hlavu.

Stephena McMillana, toho opilého právníka, který zabil Susan, pustili před necelým týdnem z vězení.

„Vy si myslíte, že ho zabiju, co?“

Kline pokrčil rameny a nechal tu otázku bez odpovědi. „Řekněme jenom, že se lidé, kterým na vás hodně záleží, bojí, že byste mohl mít něco takového v plánu. Takže mi povězte, Johne: bojí se oprávněně? Plánujete pomstu?“

Kapitola 6

Riverside v Connecticutu je asi hodinu cesty od centra Manhattanu. Aktivoval jsem svého vnitřního Maria Andrettiho a udělal jsem to za rovných čtyřicet minut. Nechtěl jsem nic jiného než dostat se domů a obejmout své kluky.

„Bože, tati, ty mě chceš rozmáčknout nebo co?“ ohradil se Max, který házel baseballový míček proti přenosné síti na našem předním trávníku, když jsem přijel. Na desetiletého kluka ho uměl pořádně odpálit – a to říkám zcela nezaťatě, jak jinak.

Konečně jsem ho pustil z náručí. „Tak co, jste všichni sbalení?“ zeptal jsem se.

Škola skončila už před týdnem. Max a jeho starší bratr John junior odjížděli příští den ráno na měsíc na tábor.

Max přikývl. „Jo. Babička mi pomohla všechno posbírat. Dokonce mi podepsala všechno spodní prádlo fixem. Fakt divný. Ale to je fuk.“

Nic jiného jsem od babičky Judy ani nečekal. „Jsou s dědou tady?“

„Ne. Jeli nakoupit na večeri,“ odpověděl Max. „Děda chtěl k naší poslední společné večeri steaky.“

Když Susan zemřela, trvali její rodiče, Judy a Marshall Holtovi, na tom, že se přestěhují na sever z Floridy, kde trávili důchod. Trvali na tom, že nezvládnou vychovávat kluky a zároveň pracovat v FBI, a měli pravdu. Myslím, že si taky mysleli, že když budou Maxovi a Johnovi juniorovi na-

blízku, pomůže jim to – i kdyby jen o trochu – zmírnit bolest způsobenou smrtí dcery, jejich jediného dítěte.

Ode dne, kdy přijeli, byli naprosto úžasní, a i když jsem jim nikdy nedokázal vyjádřit svou vděčnost za jejich čas, lásku a sebeobětování, to nejmenší, co jsem mohl udělat, bylo odměnit je čtyřtýdenní plavbou po Středomoří, až budou kluci na táboře. Byl jsem rád, že jsem ji zaplatil, dokud jsem ještě dostával výplatu od FBI. Ne že bych si to jinak rozmyslel. Ale Marshall a Judy by ten výlet nikdy nepřijali. Takoví prostě jsou.

„Kde je tvůj bratr?“ zeptal jsem se Maxe.

„Kde by byl?“ opáčil a protočil oči pod kšiltlem své čepice Yankees. „Na počítači, ten pošuk.“

Max se vrátil k odpalování imaginárních pálkařů Red Sox, zatímco já šel do prvního patra do pokoje Johna juniora. Dveře byly pochopitelně zavřené.

„Ťuk, ťuk,“ ohlásil jsem se a vstoupil.

John junior vskutku seděl u stolu před počítačem. Jakmile mě uviděl, okamžitě zvedl ruce.

„No tak, tati, to neumíš zaklepat doopravdy?“ zasténal. „Nikdy jsi neslyšel o soukromí?“

Zasmál jsem se. „Je ti třináct, kámo. O tom si promluvíme, až se začneš holit.“

Pohládl si chmýří na bradě a usmál se. „Možná to bude dřív, než si myslíš.“

Měl pravdu. Můj starší syn rychle dospíval. Možná až moc rychle.

Johnu juniorovi bylo jedenáct, když ztratil matku, a to je velice citlivý věk. Na rozdíl od Maxe byl J. J. dost starý, aby cítil všechno, co cítí dospělý – veškerou bolest a zoufalství, drtivý pocit ztráty. Ale pořád ještě byl dítě. O to to bylo nespravedlivější. Truchlení ho přinutilo dospět tak, jak by žádné děcko dospívat nemělo.

„Na čem pracuješ?“ zeptal jsem se.

„Aktualizuju facebookovou stránku,“ odpověděl. „Na táboře nám to nedovolí.“

Ano, já vím. To je jeden z důvodů, proč tam jedeš, kámo. Žádné videohry, mobily ani notebooky. Jenom čerstvý vzduch a matka příroda.

Došel jsem za něho a vrhl pohled na jeho MacBook. Okamžitě nadskočil a přitiskl dlaně na monitor. „Tati, to je osobní!“

Nikdy jsem nechtěl být z těch rodičů, kteří svoje děti špehují nebo se tajně přihlašují do jejich počítačů, aby zjistili, jestli nedělají, co by dělat neměly. Ale také jsem věděl, že na internetu nic „osobního“ není.

„Jakmile pošleš něco na net, může se na to podívat kdokoli na světě,“ řekl jsem.

„Takže?“

„Takže musíš být opatrný, to je všechno.“

„To jsem,“ řekl a díval se přitom stranou.

V podobných okamžicích mi Susan chybí asi nejvíc. Ona by věděla, co má říct, a hlavně co si má nechat pro sebe.

„Johne, podívej se na mě na chvíli.“

Pomalou poslechl.

„Věřím ti,“ řekl jsem. „Jde o to, že ty musíš taky věřit mě. Jenom se ti snažím pomoci.“

Přikývl. „Tati, já vím všechno o úchylech, co tam číhají. Nedávám tam žádné osobní informace nebo tak něco.“

„Dobře,“ řekl jsem. A to bylo všechno.

Nebo jsem si to aspoň myslel. Když jsem vycházel z juniorova pokoje, neměl jsem tušení, že stojím těsně před největším a nejšílenějším případem své kariéry.

A celé to začalo tak rychle, jak stačíte říct „Večeře je na stole“.

Kapitola 7

„Víte, jak Italové říkají večeri pod širým nebem?“ zeptala se Judy a pohlédla na své dva vnuky, jako by seděli ve školní lavici, a ne u našeho stolu na terase.

Susanina matka pracovala osmadvacet let jako učitelka na základní škole. Zvyk je skutečně železná košile.

„Drahá, nech ty kluky vydechnout,“ řekl Marshall a zakrojil nůž do pořádného kusu hovězího. „Jsou prázdniny.“

Judy ho s přehledem ignorovala. Byli svoji ještě déle, než ona učila.

„Alfresco,“ pokračovala. „To znamená ‚na čerstvém vzduchu‘.“ Pomalu to slovo zopakovala, jako by mluvila z jedné z těch starých výukových kazet jazykové školy Berlitz. „*Al-fres-co.*“

„Hej, počkej chvíli, toho znám!“ oznámil Marshall a zamrkal na chlapce zpoza brýlí s kovovými rámečky. „Al Fresco! Bojovali jsme spolu ve Vietnamu. Starý dobrý Al Fresco. To byl frajer.“

Max a John junior se rozesmáli. Dědečkovy žerty je vždycky dostaly. Dokonce i Judy se usmála.

Já se taky usmíval. Rozhlédl jsem se kolem stolu po rodině, která byla zdrcená tragédií, ale nějak se dokázala vzpamatovat a žít dál.

No a co takhle kdyby ses vzpamatoval a žil dál ty, O'Haro? Třeba získal zpátky odznak? Pokusil se žít aspoň na pohled normálním životem? Ano? Ne?

Pár minut nato dokonce Judy udělala něco, co neudělala od Susaniny smrti. Zmínila se o něčím úmrtí. Ještě před nedávnem by ji pomyšlení na smrt rozplakalo.

„Dneska jsem viděla ve zprávách něco strašného,“ řekla. „Ethana Breslowa a tu doktorku, kterou si právě vzal, někdo zavraždil na jejich líbánkách.“

Marshall potřásl hlavou. „Nikdy jsem nemyslel, že tohle řeknu, ale je mi opravdu líto jeho otce.“

„Počkej – kdo je Ethan Breslow?“ zeptal se John junior.

„Je to syn jednoho velkého boháče,“ řekl jsem.

„Opravdu *hodně* bohatého boháče,“ dodal Marshall.

„Warner Breslow je něco jako Donald Trump, jenom ne tak skromný.“

Judy na něho vrhla nesouhlasný pohled, i když se nechystala nic namítat. Ego Warnera Breslowa bylo celosvětově proslulé. Mělo dokonce vlastní stránku na Wikipedii.

„Už toho vraha dopadli?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ řekla Judy. „Ve zprávách říkali, že nemají žádné svědky. Myslím, že byli na Turks a Caicos.“

„Turks a kde?“ zeptal se Max netuše, že vlezl do další ba-
biččiny vzdělávací pasti.

„Turks a *Caicos*,“ řekla. „To je ostrov v Karibiku – vlastně celé souostroví.“

Když se pustila do malé dějepisné přednášky na téma Britská Západní Indie, uslyšel jsem v domě zvonit telefon. Už jsem chtěl vstát, když mě Marshall předběhl. „Já to vezmu,“ řekl.

Ani ne po dvaceti vteřinách se vrátil ke stolu s naprosto šokovaným a zmateným výrazem ve tváři.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

„Warner Breslow,“ odpověděl. „Chce s tebou mluvit.“

Kapitola 8

Náhoda nebylo to správné slovo, přesnější bylo *strašidelné*.

Marshall mi podal telefon, já vešel do domu a pak se konečně usadil v pracovně vedle kuchyně. Nikdy jsem se s Warnerem Breslowem nesetkal ani s ním nemluvil. Až do teď.

„Tady O’Hara.“

Představil se a omluvil, že mi volá domů. Poslouchal jsem každé slovo, ale co jsem skutečně slyšel a co mě opravdu zasáhlo, byl jeho hlas. Když jsem ho viděl v televizi poskytovat rozhovory, mluvil jako mocný a sebejistý alfa-samec. Skutečný mistr světa.

Teď zněl jen poraženě a možná zranitelně.

„Předpokládám, že jste už slyšel o mém synovi a jeho ženě,“ řekl.

„Ano, slyšel. Je mi to moc líto.“

Na lince bylo ticho. Chtěl jsem ještě něco říct, ale nenašlo mě nic vhodného. Toho člověka jsem neznal a ještě jsem nevěděl, proč volá.

Ale měl jsem jisté tušení.

„Doporučil mi vás jeden náš společný známý,“ řekl. „Myslíte, že byste mi mohl pomoci?“

„To zřejmě záleží na tom, co potřebujete. Jakou pomoc hledáte?“

„Nemůžu se spolehnout na bandu detektivů z pralesa,“ řekl. „Chci vás najmout, abyste vedl své vlastní vyšetřování odděleně od policie na Turks a Caicos.“

„To je trochu ošemetné,“ řekl jsem.

„A právě proto volám vám,“ odsekl. „Mám vám odrecitovat váš životopis?“

Ne, to nemusel. Ale stejně.

„Pane Breslowe, obávám se, že agenti FBI nemají dovoleno dělat melouchy.“

„A co *suspendování* agenti FBI?“ zeptal se.

V duchu jsem procházel svůj adresář a snažil se přijít na to, který náš společný známý v FBI to mohl být. Breslow musel mít přístup k někomu odtamtud.

„Předpokládám, že bych si mohl promluvit se svým šéfem,“ řekl jsem.

„To jsem už udělal.“

„Vy znáte Franka Walshe?“

„On a já jsme staří přátelé. Vzhledem k okolnostem, jak vašim, tak mým, je ochotný udělat v tomhle případě výjimku. Od FBI máte zelenou.“

Pak, než jsem se vůbec stačil nadechnout, šel Breslow přímo k věci. Možná ho sužoval žal, ale stále byl podnikatel. A vzbuzoval respekt.

„Dvě stě padesát tisíc dolarů,“ řekl.

„Pardon?“

„Za váš čas a služby. K tomu samozřejmě výdaje. Za to stojíte.“

Když jsem neodpověděl hned, trochu na mě zatlačil.

„Opravte mě, jestli se pletu, John, ale byl jste suspendován bez nároku na plat, je to tak?“

„Každopádně jste byl pilný.“

„Co vaši chlapci?“ zeptal se. „Jsou také pilní? Chci říct, učí se dobře?“

„Zatím ano,“ řekl jsem trochu váhavě. Teď do toho zatahoval moje děti. „Proč se na ně ptáte?“

„Protože jsem se nezmínil o prémii. Měl byste vědět, co to je, než mi odpovíte. Co dostanete, když mi přinesete tu

trochu útěchy, ve kterou můžu v téhle situaci doufat,“ řekl.
„Spravedlnost.“

Pak mi Warner Breslow pověděl, jakou má pro něho spravedlnost cenu. Upřesnil moji prémii.

A něco vám povím: ten člověk opravdu uměl vyjednávat.

Kapitola 9

O necelých pět tisíc kilometrů dál, v šestém patře psychiatrické léčebny Eagle Mountain na předměstí Los Angeles, ležel jednatřicetiletý Ned Sinclair ve své posteli a snad po milionté počítal bílé kachlíky na stropě nad svou hlavou. Byla to bezmyšlenkovitá rutina prováděná ve jménu zachování zdravého rozumu. Počítání kachlíků byl jeho jediný způsob, jak uniknout z téhle proklaté díry. Až do teď.

Ned slyšel vrzání koleček vozíku s léky, tlačného po šedém linoleu podlahy v chodbě, který přivázel to, čemu sestry sarkasticky říkaly šláftruňk: různá narkotika podávaná psychiatrickým pacientům proto, aby byli v noci, kdy byl nemocniční personál minimální, pěkně v klidu.

„Čas na léky,“ ozval se hlas ve dveřích. „Dneska žádné hry, Nede.“

Ned se nemusel ohlížet. Dál počítal kachlíky. *Dvacet dva... Dvacet tři...*

Kdykoli Ned v uplynulých čtyřech letech přišel do Eagle Mountain, tlačila o víkendů vozík s večerními léky stejná sestra. Jmenovala se Roberta a byla asi tak přátelská a starostlivá jako jedna z těch nemocničních zdí. Byla i stejně stavěná. Skoro nikdy nepromluvila na své kolegyně a už vůbec se nevybavovala s pacienty. Dělal jen to, za co byla placená: rozdávala léky. Nic víc. A to Nedovi vyhovovalo.

Ale Robertu před dvěma týdny vyhodili. Povíдалo se, že jí občas nějaké pilulky uvízly za nehty. *Vždycky jsou to ti nenápadní.*

Nahradil ji muž, který se rád nechával oslovovat přezdívkou Kanón. Víc by mu však sedělo *Pako*. Ten zřízenec byl hlasitý, protivný, hloupý a nevěděl, kdy sklapnout. Zjevně byl rezervoár se zaměstnanci na tyhle nenáviděné směny mělký jako kalifornská kaluž v srpnu.

„No tak, Nede. Víím, že mě v té své vymetené palici slyšíš,“ řekl Kanón a dotlačil vozík dovnitř. „Řekni něco. Mluv se mnou, kámo.“

Ale Ned neměl co říct.

Kanón se nedal odbýt. Nesnášel, když ho někdo ignoroval. Toho si užil dost v losangeleských barech, kde se snažil balit ženy s citlivým přístupem bourací koule. Mračil se na Neda a přemýšlel: *Co si o sobě sakra ten magor myslí, že dělá, že mě neslyší?*

„Víš, trochu jsem se tady na tebe poptal,“ řekl. „Zjistil jsem, žes byl něco jako matematický génius, slavný univerzitní profesor. Ale pak se něco stalo. Co to bylo? Ublížil jsi někomu? Nebo sobě? Proto tě šoupli sem do šestého patra?“

Šesté patro bylo v Eagle Mountain vyhrazené pro pacienty s násilnými sklony. Proto se jim také nemělo do ruky dostat nic ostrého nebo takového, co by se dalo naostřit. Nesměli se dokonce ani sami holit.

Ned pořád mlčel.

„Ale jo, jasně – už si vzpomínám, co to bylo,“ řekl Kanón. „Řekli mi, že ti prdlo v kouli, když ti umřela sestra.“ Zle se usmál. „Byla sexy, Nede? Vsadím se, že tvoje sestra byla sexy. Nora, co? Vojel bych tu její sladkou prcinu, kdyby tady byla. Ale ona tady samozřejmě není, co? Nora je mrtvá. Leží i s tou svojí prcinou pod drnem, tak je to!“

Zřízenec se zasmál svému vlastnímu žertu a znělo to jako děti, které se Nedovi před tou spoustou let v Albánii posmívaly za jeho koktání.

V tom okamžiku se Ned poprvé obrátil ke Kanónovi.

Konečně měl co říct.

Kapitola 10

„Můžu prosím dostat svoje léky?“ zeptal se Ned klidně.

Kanónův nafouklý hrudník splaskl jako skákací hrad po kostelní slavnosti. Nemohl uvěřit, že tohle je všechno, na co se Ned po všech těch urážkách a krutých provokacích zmůže. *Nic.* Ten údajný slavný profesor v sobě neměl ani špetku kuráže.

„Víš ty co? Já si myslím, že jsi buzík,“ ušklíbl se Kanón a sáhl po kelímku s prášky na svém vozíku.

Předchozího večera však Kanón vůbec neuvažoval. Eduardo, který rozvážel pacientům večere, ho požádal, aby ho kryl. Zavolal, že je mu špatně. Ironicky šlo o otravu jídlem, nejspíš způsobenou ochutnáním jedné z nemocničních specialit.

Kanón to tedy předchozího večera obešel za něho a bezmyšlenkovitě roznášel podnosy po všech pokojích ve všech patrech. Včetně šestého. Tam zapomněl, že pacienti s násilnými sklony dostávají jiný dezert než ti ostatní. Byla to jednoduchá chyba.

Ale na druhou stranu, někdy je rozdíl mezi životem a smrtí stejně prostý jako rozdíl mezi ruskou zmrzlinou a nanukem.

Nanuk má dřívko.

„Tady je máš,“ řekl Kanón s kelímek na léky v ruce.

Ned natáhl ruku, ale kelímek si nevzal. Místo toho sevřel Kanónovi zápěstí jako ve svěráku.

Ned jím trhl směrem k posteli, jako by startoval sekačku na trávu. Pak zvedl druhou ruku a divoce začal bodat dřív-

kem z nanuku ostrým jako břitva po broušení o panelovou zeď. Bodl Kanóna do hrudi, do ramene, do tváře a do ucha, pak se vrátil k hrudníku a bodal a bodal, až krev tryskala vysoko do vzduchu jako voda z fontány.

Na závěr Ned zabodl dřívko neschopnému zřízenci hluboko do krku, kde prořízlo krkavici jako kousek červené lékořice.

Jak zvládneš tohle, Kanóne?

Nezvládl. Kanón se svalil na podlahu a snažil se volat o pomoc, ale dostal ze sebe jen další krev. Muž, který nedokázal zmlknout, ze sebe teď nevypravil ani slovo.

Ned vstal z postele, díval se, jak Kanón krvácí na podlaze, a počítal, jak dlouho bude zřízenci trvat, než zemře. Napadlo ho, že je to jako počítat kachlíky na stropě. Skoro uklidňující.

Pak už byl čas jít.

Ned si posbíral svoje osobní věci, těch pár předmětů, které mu nemocnice dovolila mít u sebe. Propouštěl sám sebe. Proklouzne kolem minimální noční směny tiše jako myška.

Nebo malý kluk s tatkovou zbraní.

Ale před odchodem se Ned ještě jednou ohlédl na Kanóna ležícího na podlaze. Ten muž se nikdy nedozvěděl hlavní důvod, proč ho Ned zabil – ani ho netušil. Nezáleželo na tom, že to byl zlý parchant. To bylo Nedovi úplně jedno.

Něco, co Kanón udělal hned první den v téhle práci, uvedlo do pohybu cosi strašného hluboko v Nedově mozku.

Něco příšerného, odporného.

Kanón pověděl Nedovi svoje skutečné jméno.

Kapitola 11

Když jsem vystoupil z Breslowova soukromého tryskáče na mezinárodním letišti na ostrově Providenciales v Turks a Caicos, kde byla teplota třicet pět stupňů a stále stoupala, zalila mě vlna horkého vzduchu.

Okamžitě jsem měl pocit, jako by se mi džíny a tričko s límečkem přilepily vteřinovým lepidlem na kůži.

Breslowův tryskáč Bombardier Global Express XRS měl kapacitu devatenáct cestujících plus posádka, ale při tomhle letu nesl jen minimum lidí. Byl tam jenom pilot, jedna letuška a já. Víc místa pro nohy jsem si nemohl přát.

Sotva jsem postavil jednu nohu na asfalt, už ke mně přistoupil mladý muž něco přes třicet, oblečený v bílých plátěných šortkách a bílé plátěné košili s krátkým rukávem.

„Vítejte v Turks a Caicos, pane O’Haro. Jmenuju se Kevin. Jaký jste měl let?“

„Byla to nejhorší noční můra Ala Gorea,“ řekl jsem a potřásl mu rukou. „Jinak byl let celkem úžasný.“ Usmál se, ale já si byl celkem jistý, že ten vtip nepochopil. Žerty o uhlíkové stopě nefungují na každého.

Ještě jsem nevěděl, kdo Kevin je, ale jinak mi bylo všechno až do toho okamžiku průzračně jasné. Už jsem mluvil s Frankem Walshem z FBI, který potvrdil, že opravdu schválil moji práci pro Breslowa.

Podstatu svého vztahu s Breslowem odmítl upřesnit. Znal jsem Franka natolik dobře, abych na něho nenaléhal.

Mezitím Breslow vyslal jednoho ze svých drahých právníků, který dorazil druhý den ráno ke mně domů a dal mi podepsat smlouvu. Byla jenom dvě stránky dlouhá a zjevně chránila víc mě než jeho. Nepožadoval jsem mít naši dohodu písemně, ale Breslow na tom trval.

„Věřte mi, když říkám, že byste neměl spoléhat na ničí slovo,“ řekl významným tónem.

Ke smlouvě jsem dostal také zapečetěnou obálku. „Co to je?“ zeptal jsem se.

„Uvidíte,“ řekl právník s úsměvem. „Mohlo by se vám to hodit.“

Měl pravdu.

Jediné, čeho jsem toho rána litoval, bylo to, že jsem nemohl jet s Marshalllem a Judy, když odváželi Maxe a Johna juniora na tábor. Když jsem chlapce před odjezdem objal, slíbil jsem jim, že se za dva týdny uvidíme na táborovém Rodinném dni.

Max mě ve snaze zajistit, abych slib neporušil, přinutil složit „superčtyřnásobný slib“, že tam budu. „A žádné zkřížené prsty,“ varoval mě, zatímco John junior obrátil oči v sloup.

Ještě neodjeli, a už se mi po nich stýskalo.

„Můžeme vyrazit?“ zeptal se Kevin a ukázal přes rameno na stříbrnou limuzínu zaparkovanou opodál. Když jsem na chvílku zaváhal, došlo mu to.

„Pardon, předpokládal jsem, že to víte. Jsem z letoviska Gansevoort,“ vysvětlil. „Pan Breslow vám u nás zařídil ubytování po dobu vašeho pobytu.“

Přikývl jsem. Záhada Kevinovy totožnosti byla vyřešena. A k mé plné spokojenosti. Letovisko Gansevoort jsem viděl v turistické příloze *New York Times* a bylo naprosto nádherné – první liga. Ne že bych si tam přijel užívat. Jen co jsem odnesl zavazadlo do pokoje a osprchoval se, vyrazil jsem do Governor's Clubu zahájit vyšetřování.

Breslow se původně domníval, že budu chtít bydlet tam, „na místě činu“, ale já mu řekl, že se budu cítit pohodlněji

někde poblíž. Tím „pohodlněji“ jsem samozřejmě nemyslel kvalitu hedvábného povlečení.

Bylo by to jiné, kdybych mohl ukázat odznak, ale nebyl jsem tam jako agent O'Hara, jen pouhý John O'Hara. A prozatím jsem chtěl, aby v Governor's Clubu nevěděli ani to.

To platilo i pro místní policii. Chystal jsem se je brzy navštívit a porovnat si poznámky s detektivy z toho případu, pokud budou ochotní. S trochou štěstí budou. Do té doby jsem se však chtěl pohybovat co nejvíc v utajení.

Ale než jsem mohl vystoupit z limuzíny, postřehl jsem koutkem oka nějaký záblesk. Obrátil jsem se a uviděl, jak se k nám řítí bílý sedan. Valil to na plný plyn. Kdyby měl křídla, určitě by vzlétl.

Otázka zněla, jestli má vůbec brzdy.

Auto však nezpomalovalo. Naopak, jak se blížilo, ještě zrychlovalo.

Nakonec řidič předvedl kousek jako ze školy smyků a zastavil před námi tak prudce, až kola nechala černé šmouhy na asfaltu.

Vůz měl na boku nápis KRÁLOVSKÁ POLICIE OSTROVŮ TURKS A CAICOS. Pohlédl jsem na Kevina, který vypadal, jako by si právě znečistil své plátěné šortky. „Pan Breslow asi nezařídil doprovod, že ne?“ zeptal jsem se.

Kevin zavrtěl hlavou.

Bylo po utajení. Zjevně jsem se měl setkat s místní policií o něco dřív, než jsem plánoval.

Zmínil jsem se už o tom, jaké tam dole bylo horko?

Vítejte na Turks a Caicos, pane O'Haro.

Kapitola 12

Policejní komisař Joseph Eldridge, do jehož jurisdikce patřil každý čtvereční metr všech čtyřiceti ostrovů a ostrůvků tvořících souostroví Turks a Caicos, si zapálil doutníček za svým dokonale uklizeným stolem, vyfoukl kouř a podíval se na mě, jako kdyby věděl něco, co já ne.

A nepochybně věděl. Konkrétně proč mě „eskortovali“ z letiště přímo do jeho kanceláře.

Kromě něho byli v místnosti další dva muži: předseda výboru pro turistiku a zástupce policejního komisaře.

Nezachytil jsem jejich jména, ale na tom nezáleželo. Seděli stranou a nezdálo se, že by se chtěli vmísit do debaty. Tenhle rozhovor byl výhradně mezi Eldridgem a mnou.

„Nevěděl jsem, co mám od pana Breslowa očekávat,“ začal Eldridge. „Jenom že *něco* to bude. Nebo bych měl říct *někdo*.“

Breslowovo bohatství a pověst byly zjevně proslulé. Usmál jsem se. „No, je vždycky dobré být někdo, ne?“

Eldridge se opřel na židli a chraptivě se zasmál. Vypadal trochu jako starší Denzel Washington a zněl hodně jako James Earl Jones. Vcelku působil docela příjemným dojmem.

Přesto byla mezi tím, jestli jsem na Turks a Caicos vítaný, nebo ne, velmi tenká hranice a já na ní balancoval jako provazochodec na laně.

„Tak jaké jsou vaše úmysly na dobu, co budete tady?“ zeptal se.

Jestli byl tak zkušený, aby očekával, že si Breslow najme soukromého vyšetřovatele, a pečlivý natolik, aby kontroloval údaje o každém soukromém letadle, které tam přistálo, dokud nenašel jedno patřící Breslowovi, nehodlal jsem na něho být milý. Ať už byla moje osobní situace jakákoli, byl jsem agent FBI „na dovolené“ a snažil se pomoci muži, který utrpěl hroznou ztrátu.

To jsem mu také pověděl a dodal: „Jsem tady prostě proto, abych se postaral, aby při vyšetřování nezůstal jediný neobrácený kámen. Na tom není nic špatného, ne?“

Eldridge přikývl. „Jste ozbrojený?“ zeptal se.

„Ne.“

„Víte FBI, že jste tady?“

„Ano.“

„Pracujete sám?“

„Záleží na tom.“

„Na čem?“

„Na vaší ochotě dělit se se mnou o informace,“ řekl jsem. „Pro začátek, co jste zatím při vyšetřování odhalili? Máte podezřelé? Jaké jsou výsledky pitvy?“

Eldridge oklepal doutníček do velké zakroucené lastury, která mu sloužila jako popelník. Musel se rozhodnout.

Na jednu stranu jsem mu mohl pomoci s vyšetřováním. Bylo nepravděpodobné, že by pod ním pracoval někdo s mou praxí a zkušenostmi. Na druhou stranu jsme se právě seznámili. Klidně jsem mohl být nějaký zkoušený magor. *Jo, a zmínil se vám můj šéf, že chodím ke cvokaři, komisaři?*

Eldridge nějakou dobu opětoval můj pohled a pak se podíval na ty dva sedící u zdi. Bylo to poprvé, kdy nějak zareagoval na jejich přítomnost.

Možná to bylo v tom pohledu, nebo to snad měli v plánu od začátku, ale oba muži se postavili a vyšli z místnosti, jako by jeden blokoval druhému auto na parkovišti.

Teď jsem měl Eldridge sám pro sebe.

Nebo to třeba bylo naopak.

Kapitola 13

Sledoval jsem, jak Eldridge znovu potáhl z doutníčku a kouř mu vyšel ze rtů v dokonalé tenké lince.

„Agente O’Haro, co jste viděl před mojí kanceláří, když jste sem přijel?“ zeptal se.

„Tlupu reportérů z celého světa,“ odpověděl jsem. „Dokonce i ze Středního východu.“

„A jak vypadali?“

„Hladově,“ řekl jsem. „Jako smečka vlků, kteří se posledních osmačtyřicet hodin pořádně nenažrali. Už jsem ten pohled viděl.“

Usmál se. „Ano, přesně. Tak to prosím neberte osobně, když vám řeknu, že nemohu prozradit žádné podrobnosti z vyšetřování. Když pro nic jiného, tak proto, že si rád myslím, že jsem se poučil z chyb jiných lidí.“

Okamžitě mi došlo, o čem mluví: o Arubě.

V případě Natalee Hollowayové uniklo tolik informací a dezinformací, že arubští vyšetřovatelé nakonec vypadali jako strážníci z němé grotesky. Eldridge se zdál být odhodlaný nic takového ve svém vyšetřování nedopustit.

Přesto jsem tam musel odvést svoji práci a on to věděl.

„Můžu aspoň předpokládat, že na tomhle případu dělá celé vaše CID? Každý inspektor? Každý člověk až po posledního konstábla?“ zeptal jsem se.

Předem jsem si nastudoval, jaký tam mají systém. Zatímco detektivové newyorské policie se dělí na třídy – první, druhou a třetí –, na Turks a Caicos byly v Kriminální vyšetřo-

vací divizi (CID) čtyři úrovně hodnostního zařazení: detektiv inspektor, pod ním seržant, pak desátník a konstábl.

A já to viděl tak, že by se tohohle vraha měl snažit dopadnout i ten poslední údržbář.

„Ano, můžete pana Breslowa ujistit, že na tom případu pracujeme všichni,“ řekl Eldridge. „Teď všichni včetně vás. Domnívám se, že chcete co nejdříve navštívit Governor’s Club, je to tak?“

Přikývl jsem. „Ano.“

„Určitě víte, že Governor’s Club je soukromý podnik a mohou podat žalobu za nedovolené vniknutí, pokud budou chtít.“

Opět jsem na Eldridge pohlédl a snažil se v něm vyznat. Nešlo to. Opravdu se mi snaží stát v cestě?

„Myslíte si, že je to pravděpodobné?“ zeptal jsem se. „Chci říct, opravdu by považovali moji přítomnost tam za neoprávněné vniknutí?“

„Je to velmi pravděpodobné,“ řekl. „Pečují o luxusní klientelu, o známé lidi, a velice dbají na respektování soukromí svých hostů.“

Náhle mi došlo, o co se Eldridge snaží. Ve skutečnosti se mi pokoušel něco říct, jenom ne na rovinu. Tohle bylo mimo záznam. Mezi řádky. Zašifrované.

Teď záleželo na tom, jestli budu dost chytrý a rozluštím to.

„Ano, chápu, co tím myslíte,“ řekl jsem. „Nerad bych vás obtěžoval něčím tak trapným, jako je obvinění z neoprávněného vniknutí. Musel byste mě zatknout, že?“

„Ano, to bych bohužel musel,“ řekl. „Bez váhání.“

Vstal jsem a potřásl mu rukou. „Tak udělám všechno proto, abych vám ušetřil práci.“

Kapitola 14

Připadal jsem si trochu jako kluk s tajným dešifrovacím prstenem z krabice kukuřičných lupínků. Eldridgeovi se celkem chytře podařilo říct mi, že nemá žádné stopy a že by ocenil moji pomoc, i když mu budu muset pomáhat tajně. Vedení Governor's Clubu podle všeho odmítalo spolupracovat, a přestože nemohlo bránit policii v přístupu ke svému personálu, hosté hotelového komplexu – *ti známí lidé* – byli jiný případ.

Co se týkalo těch řečí o mém zatčení za nedovolené vniknutí, tím mi Eldridge jen radil, abych se do hotelu zapisal jako host. Pokud by mě pak odhalili, mohli by mě odamtud vyhodit, ale ne jako vetřelce. Nemohli by vznést obvinění.

Takže se moje plány pouhou hodinu po příletu na Turks a Caicos znovu změnily.

„Chcete kuřácký, nebo nekuřácký pokoj, pane O'Haro? Máme volné oba druhy.“

Zdvořilá a pohledná bruneta v recepci Governor's Clubu to dál nerozváděla, ale člověk nemusel být raketový inženýr ani suspendovaný agent FBI, aby mu došlo, že po zavraždění dvou hotelových hostů možná pár klientů odřeklo pobyt. Jak jinak vysvětlit, že jsem tam přišel bez rezervace v červnu – uprostřed líbánkové sezony – a dostal hned pokoj?

„Nekuřácký, prosím,“ řekl jsem.

„Výborně, pane O'Haro.“

Stál jsem v bungalovu s výhledem do zahrady, nejlevnějším, který měli, nebo snad přesněji nejméně drahém. I tak stál sedm set padesát dolarů za noc. Takový pakatel! Ještě že mi Breslow hradil všechny výdaje.

Ochladil jsem se studenou sprchou a pak se převlékl tak, abych odpoledne splynul s okolím: do plavek, trička a vrstvy opalovacího krému s vysokým faktorem. Teď jsem byl jen další zapsaný host chystající se dát řeč s ostatními u bazénu. Samozřejmě diskrétně.

Nevšiml si někdo něčeho zvláštního, než byli Ethan a Abigail Breslowová zavražděni?

Naneštěstí pokud si někdo něčeho všiml, nepotloukal se u bazénu. Bylo tam skoro prázdno. Jedno prázdné plážové lehátko vedle druhého.

Moje další zastávka byla na pláži, krásném pruhu bílého písku mírně se svažujícího do zátoky Grace Bay.

Viděl jsem několik opalujících se hostů, ale byli roztroušení daleko od sebe. Nikde žádná záminka k jakoby náhodně zapředenému hovoru.

Plán P: když všechno ostatní selže, začni pít.

Posadil jsem se na stoličku v plážovém baru, malé chýši se šesti prázdnými stoličkami a osamělým barmanem, který se tvářil znuděně. Dal jsem si Turk's Head, místní pivo, a přemýšlel o dalším postupu.

Ukázalo se, že nebudu muset dělat vůbec nic.

O pět minut později přišel k pultu asi pětadesátiletý muž a objednal si rumový punč. Když jsme vyměňovali přátelská pokývnutí, všiml jsem si, že jeho prvotní spálení od slunce už začíná hnědnout.

Jinými slovy, nejspíš byl v hotelovém komplexu už déle než pár dní.

Srkl jsem si piva a obrátil se k němu. Úvodní repliku jsem měl připravenou. „Tady je ale mrtvo, co?“

Muž potlačil uchechtutí. „Dalo by se to tak říct.“

Plácl jsem se do čela, jako bych říkal: „Jsem to ale trouba!“